

Thing vil erindre, hvorledes denne Sag er bragt ind her. Den høitærede Minister har selv gjort opmærksom paa, at der vilde komme et vigtigt Afskrift, som efter sin Bestaafenhed burde tillægges stor Vægt og Betydning i en Sag som denne, nemlig et Andragende fra Kunstakademiet, en Betænkning, som den høitærede Minister, saavidt jeg veed, selv har afsejret Akademiet; men vel at mærke, en Betænkning, som kom, efterat Lovudkastet fra den ærede Ministers Haand var fuldstændig uarbejdet. Det forekommer mig rigtig nok, at naar vi have en Værg for Kunsten i Danmark, var det, med al Afgtelse for den ærede Ministers egen Kunstfands, i sin Orden, at man først indhentede denne Værges, Akademiets Betænkning, før man udarbejdede Lovudkastet. Nu kom Betænkningen bagefter, den indeholdt efter Udvalgets Mening rigtige og gode Tanker, som den ærede Minister ganske vist vilde have taget Hensyn til, dersom han havde været i Besiddelse af Betænkningen, forinden han skrev sit Arbejde. Hvad er naturligere, end at vi, ikke nervøst og ikke af eenfaldige Hensyn, men fuldt overbeviste om, at Akademiet havde Forstand og Indsigt paa Kunstens Stilling og paa dens Krav, havde lyttet til Akademiets Udtalelser, og forsaavidt de stemme med vor Overbeviisning, have anseet det for Pligt at gjøre dem til vore? Det er jeg vis paa, at den ærede Minister vil give Medhold, nemlig at det vilde have været usømmeligt, om Kunstakademiet i Danmark ikke havde fundet en Talsmand i denne Sal. Naar nu den ærede Minister har rettet sig mere personlig mod Udvalgets Ordfører og har formæent, at han i sine Betragtninger af denne Sag har været af en overordentlig kamæleontisk Natur, snart stillet sig paa Eftertrykslovens Standpunkt, snart forladt dette, og anvendt de samme Argumenter, som han den ene Dag brugte imod den ærede Minister, til Fordeel for den ærede Minister, da tager han fejl. Igaar ved Diskussionen om § 1, som den ærede Minister idag gjenoptager Forhandlingen om, hørte jeg vel, at der blev talt om Eftertryk og Eftertrykslovgivningen, Sammenligning med Oversættelser osv., men jeg forstod det ikke, og havde den ærede Minister værdiget et af mine tidligere Foredrag idag nogen Op-

mærksomhed, maatte han vide, hvorfor jeg ikke forstod det. Sagen er den, at saalænge Kunstneren ikke har givet sit Arbejde i Trykken, kan der ikke anstilles Sammenligninger med Eftertrykslovgivningen. Der skal Tryk til, før der kan blive Spørgsmaal om Eftertryk, og § 1 taler ikke om Andet end om den enkeltvise Eftergjørelse af et Maleri eller et Billedhuggerarbejde ved Maleri. Der kan ikke blive Tale om Nogetsomhelst, der kan kaldes Eftertryk, og allermindst da vel om Oversættelser. Ja, naar man taler om, hvorvidt det skal være Billedhuggeren tilladt at gjengive Malerens Arbejde, kan man rigtig nok et Døeblik falde paa den Tanke, at dette er en Oversættelse i et andet Kunstsprog; men ved nærmere at undersøge Sagen forekommer det mig rigtig nok, at det snart maa vise sig, at Sammenligningen her ikke passer, og at man allermindst kan oversføre en Lovgivnings Bestemmelser om Tilladeligheden eller det ikke absolut Utilladelige i at oversætte et fremmed Arbejde paa Dansk paa disse Forhold. Andet tillader Eftertrykslovgivningen ikke, den tillader en dansk Mand at oversætte en fremmed Bog, forsaavidt ikke Lovgivningen har stillet den Fremmede ind under den danske Lovs Beskyttelse, hvad saaledes efter Plakat af 6te November 1858 er Tilfældet med Frankrig; i saa Tilfælde er Oversættelsen forbudt. At oversætte fra et fremmed Sprog paa Dansk er at gjengive et for Danske i Almindelighed uforstaaeligt Sprog i et mere forstaaeligt; men at gjengive et Maleri i Skulptur er ikke at oversætte det i et andet Sprog, der skulde gjøre det mere fatteligt for de Ikke-Kunstsforstandige eller for de Kunstsforstandige. Det er blot en anden Kunstform, men der kan slet ikke være Spørgsmaal om at anstille nogen Sammenligning med en Oversættelse. Da vi derefter kom til Diskussionen om § 2, tillod jeg mig rigtig nok at drage en Parallel imellem Forfatterens Stilling, der giver sit Manuskript i Trykken, og Kunstneren, der giver sit Arbejde i Trykken, og denne Parallel troer jeg virkelig ikke inbtill dette Døeblik er bleven afkræftet. Naar det nu gjælder § 7 specielt, seer jeg virkelig ikke, hvorfor det Offentlige her skulde have større Krav ligeoverfor Kunstneren end overhovedet i alle de Tilfælde,